

MALAMANDER

BOG 1 • ÆGGETS FORBANDELSE

THOMAS
TAYLOR

På dansk ved Signe Lyng

★ ★
Alvilda
★

Malamander

er oversat efter

MALAMANDER

Text copyright © 2019 Thomas Taylor

Illustrations copyright © 2019 Thomas Taylor

First published in 2019 by Walker Books Ltd

87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ

Dansk udgave: © 2021 Forlaget Alvilda, København

Omslagsillustration: Niels Bach

Omslag: Kat · Art

Grafisk tilrettelæggelse: BogGrafisk

Bogen er sat med Adobe Garamond Pro

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2021 af CPI Clausen & Bosse, Leck

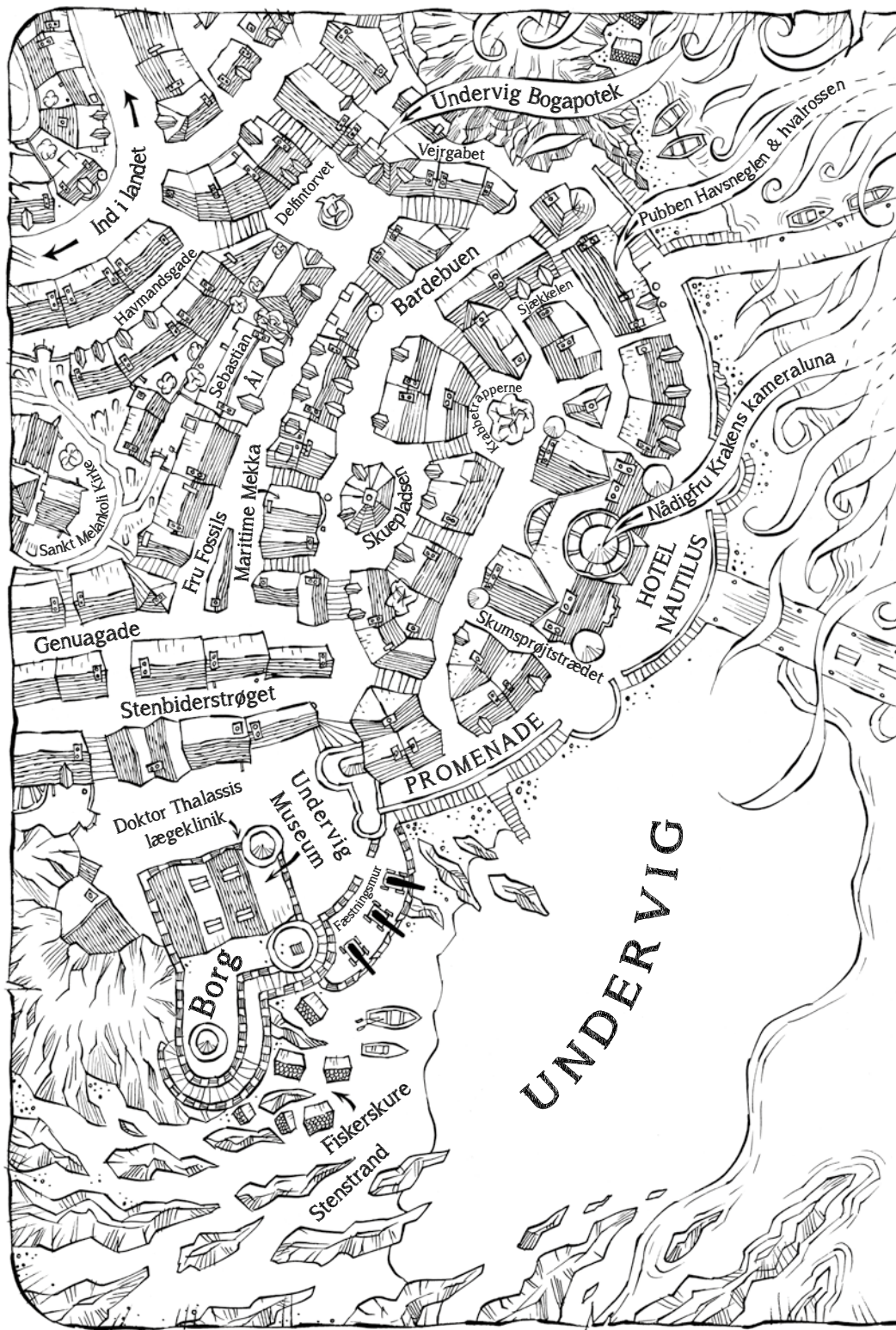
ISBN 978-87-415-0677-7

www.alvilda.dk

Til Celia – T.T.

Undervig Bogapotek

Ind i landet

Vejrgabet

Pubben Havsneglen & hværrossen

Haymandsgade

Bardebuuen

Sankt Melankolli Kirke

Sebastian

AI

Fru Fossils

Maritime Mekka

Skuespilspladsen

Spæktelen

Kuldetapperne

Nådigfru Krakens Kameralluna

HOTEL NAUTILUS

Genuagade

Skumsprøjstredet

Stenbiderstrøget

PROMENADE

Doktor Thalassis lægeklinik

Undervig Museum

Fæstingsmur

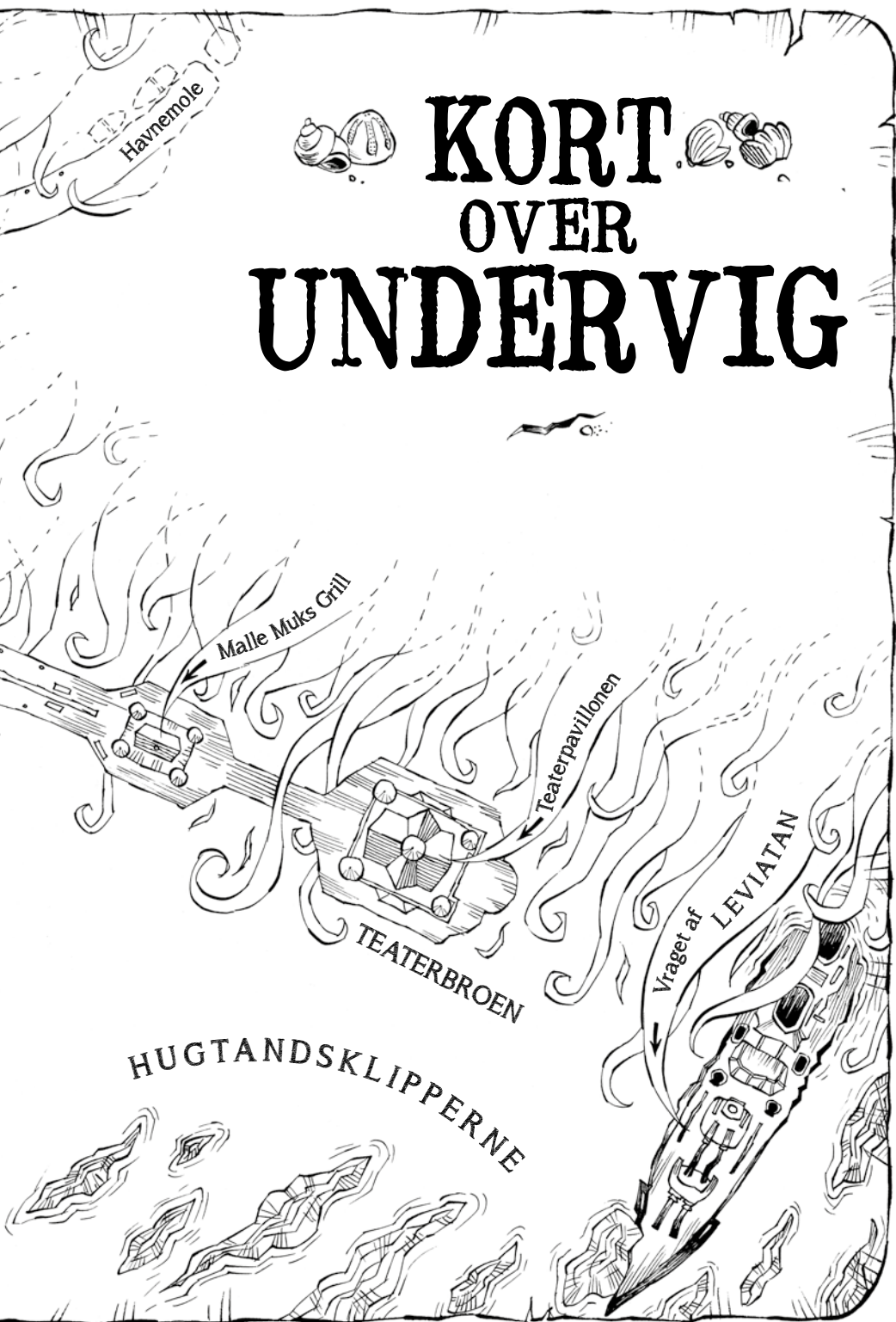
Borg

Fiskerskure

Stenstrand

UNDERVIG

KORT OVER UNDERVIG

Hamnemole

Malle Muks Grill

Teaterpavillonen

TEATERBROEN

Vraget af
LEVIATAN

HUGTANDSKLIPPERNE

UNDERVIG

DU HAR SIKKERT BESØGT UNDERVIG engang uden at vide det.

Det var sikkert sommer, da du var der. Der var sikkert isvaffer og liggestole og en måge, der huggede dine pomfritter. Du snusede sikkert omkring langs de små pytter havvand mellem klipperne med din mor, og din far fandt den der sjove muslingskal. Kan du huske det? Og da I kørte hjemad, tør jeg vædde på, at du kiggede op på ordet UNDERVIG skrevet med bogstaver af kulørte pærer over den lange, høje smedjærnsbro, der førte ud i vandet – den med den gamle teaterpavillon ude for enden – og gjorde dig klar til at glemme alt om din dag ved stranden.

Det er et af den slags steder.

Om sommeren.

Men du skulle prøve at være her, når den første efterårsstorm kommer tudende, og det andet V i skiltet over broen løsner sig og vipper ned, som det altid gør i november, og forvandler vores bynavn til UNDERLIG. Når havgusen driver gennem gaderne som lange, spøgelsesagtige fangarme, og det salte skumsprøjt får vinduerne til at klirre i Hotel Nautilus. Så er der ikke mange, der besøger Undervig. Selv de lokale holder sig fra stranden, når mørket falder

på, og vinden tuder i Hugtandsklipperne og i vraget af det gamle krigsskib *Leviatan*, hvor nogle den dag i dag sværger på, at de har set den fæle malamander krybe omkring.

Men du tror sikkert ikke på malamanderen. Du tænker måske, at der umuligt kan findes sådan et fiskemenneske. Og det er i orden. Hold dig til dine isvaffer og dine liggestole. Den her historie er alligevel ikke noget for dig. Hold faktisk bare op med at læse nu. Luk bogen i, og lås den ned i en gammel blikæske. Vikl en tyk kæde om æsken, og kast den ud fra broen. Glem, at du nogensinde har hørt om Undervig. Vend tilbage til din hverdag – voks op, bliv gift, få børn. Og når dine børn har lært at gå, så tag dem med til vandet en dag. Om sommeren selvfølgelig. Gå tur langs stranden, og find selv en sjov muslingeskal. Buk dig ned, og saml den op. Men hov, den sidder fast på noget ...

En gammel blikæske.

Låsen er flået af, og kæden er borte. Kan havet virkelig gøre sådan? Du åbner æsken og ser ...

... at den er tom.

Ikke andet end rurer og tang og noget andet. Noget, der ligner ... *slim?*

Nu hører du en lyd bag ved dig – en lyd som af fodtrin, fodtrin, der nærmer sig. Som af slimede, svuppene fodtrin, *der nærmer sig.*

Du vender dig om.

Hvad får du øje på?

Virkelig?

Nå, så *er* den historie her måske alligevel noget for dig.

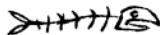

HOTEL NAUTILUS

MIT NAVN ER FOR RESTEN Herbert Lemon. Men de fleste kalder mig Herbie. Jeg er hittegodsforsvalter på det fornemme gamle Hotel Nautilus, som du kan se på min kasket. Der var engang en, der sagde til mig, at de fleste hoteller ikke har nogen hittegodsforsvalter, men det kan ikke passe. For hvad gør de så med alle de glemte og bortkomne sager? Og hvordan får folk deres glemte og bortkomne sager tilbage?

Jeg er lige rigelig ung til så vigtigt et job, tror jeg, men det var nådigfru Kraken – hotellets indehaver – der gav mig det. Det kan selv hr. Bløddyr, hotelchefen, ikke sætte sig imod. Han ville selvfølgelig gerne – han hader alt på hotellet, der ikke kan tjenes penge på. Hvis han fik sin vilje, ville Hittegodseriet være blevet lukket, i samme øjeblik han blev chef, og mit lille aflukke i receptionen ville være blevet blændet af for tid og evighed. Og hvis det var sket, ville jeg aldrig have mødt pigen.

Pigen, jeg fandt i færd med at kravle ind ad mit kældervindue.
Pigen, der sagde: ”Skjul mig!”

”Skjul mig!”

Jeg kigger op og ned ad hende. Nå ja, mest op, for hun hænger fast i en haspe, og kældervinduet sidder helt oppe under loftet. Hvis hun er indbrudstyv, er hun ikke særlig god til sit job.

”Hjælp mig, vil du ikke nok?”

Jeg får hende løs, selv om det betyder, at jeg næsten bliver mast flad, da hun tumler ned på gulvet. Det sner, så der følger også en hel del vinter med ind ad vinduet.

Vi kommer på benene, og nu får jeg kigget nærmere på hende: en pige i flosset trøje, med strikket tophue og en masse krøllet hår. Hun ser ud, som om hun skal til at sige noget, men holder inde ved lyden af høje stemmer fra etagen over os. Høje stemmer, der nærmer sig. Pigens øjne bliver store af panik.

”Herned!” hvisker jeg og haler hende over til en stor rejsekiste, der har stået i Hittegodseriet i årtier, uden at nogen har spurgt efter den. Før hun kan nå at sige et ord, skubber jeg hende ned i den og smækker låget i.

Stemmerne er lige oppe ved mit aflukke nu – jeg kan høre den skingre, smiskende lyd af hr. Bløddyhr, der forsøger at tale en vanskelig gæst til rette. Jeg griber forskelligt glemte pikpak, dynger det oven på rejsekisten og håber, at det hele ser ud, som om det har stået der i årevis. Så begynder klokken på min skranke – den klokke, folk trykker på, når de vil tilkalde mig – at *ding-ding-dinge* som besat. Jeg retter på kasketten, løber op ad trinnene til mit aflukke og klistrer min hvad-kan-jeg-hjælpe-med?-mine på, som om der slet ikke lige er sket noget mærkværdigt.

Hr. Bløddyhr er den første, jeg får øje på – han står og forsøger at glatte håret hen over sin skaldede plet.

”Jeg er sikker på, at der er tale om en misforståelse,” sprutter

han forfjamsket til en eller anden. ”Hvis jeg lige kunne få lov til at forhøre mig ...”

Den, han taler med, ligner ikke nogen, jeg har set før, nogen-
sinde. Det er en mand i lang, sort, sjaskvåd sømandsfrakke. Han
tårner sig op over skranken som en ludende stenstøtte, det dystre
ansigt er furet som en klippe, og øjnene er skjult under skyggen af
en laset kaptajnskasket. Han står og hamrer en stiv pegefinger ned
mod knappen på min klokke igen og igen, som om han dolkede
den med en kniv. Han holder inde, da jeg kommer til syne, og læner
sig endnu længere frem, så hans skygge dækker mig fuldstændig.

”Hvor ...?” siger han med en stemme, der lyder som to blokke
våd granit, der skurrer mod hinanden. ”Pige. Hvor?”

”Æhæm,” rømmer jeg mig og begynder så med den forfinede
stemme, hr. Bløddyhr forlanger, at jeg bruger over for gæsterne:
”Hvem, om jeg må spørge, er det, De hentyder til, min herre?”

Mandens mund, der nærmest står som et omvendt V midt i det
dryppende, knoglegule skæg, åbner sig med en hvæsen. Jeg lægger
mærke til, at der sidder tang i skægget og mere endnu rundt om
frakkens anløbne messingknapper. Han lugter, som om der vil ske
noget slemt om lidt.

”HVOR?”

Jeg gør en synkebevægelse. Altså jeg kan jo ikke gøre for det,
vel? Jeg tager mig jo bare af hittegods. Jeg er ikke oplært i det her.

”Min kære herre,” siger hr. Bløddyhr indsmigrende. ”Jeg er sik-
ker på, at vi kan få løst dette her. Hvad er det helt nøjagtig, De
har mistet?”

Manden trækker sig ud af mit aflukke og tårner sig op over
hr. Bløddyhr. Hans venstre hånd, der indtil nu har været skjult i
frakken, kommer til syne. Hr. Bløddyhr viger tilbage, da han ser,

at dér, hvor mandens hånd skulle være, sidder en stor bådshage af jern, som ender i en lang, glimtende spids.

”Pige,” siger manden.

Der er en ting, gamle Bløddyhr er en mester i, og det er at vælge sine kampe. I det her tilfælde beslutter han, eftersom han umuligt kan vinde over denne påtrængende kolos, at slutte sig til ham i stedet. Så han vender sig mod mig.

”Herbert Lemon! Har du en pige dernede?”

Nu rårner de sig *begge to* op over mig.

Jeg ryster på hovedet. Min hvad-kan-jeg-hjælpe-med?-mine går i opløsning, så jeg forsøger mig med et uskyldigt smil i stedet for.

”N-nej,” får jeg fremstammet i skinger falset. Jeg hader, når min stemme gør sådan. ”Der er ingen piger, der gemmer sig nede hos mig. Slet ingen.”

I samme øjeblik hører vi et blødt bump nede fra kælderen bag mig. Det lyder præcis, som om nogen, der gemmer sig i en rejsekiste, forsøger at lægge sig bedre til rette.

Ups.

Den skæggede sømand åbner munden i et triumferende støn, og det glimter i de mørke øjne under kasketten. Han flår døren til mit aflukke op og skubber mig ind mod væggen, idet han maser sig forbi. Han fylder skakten fuldstændig, da han klemmer sig krumbøjet ned ad den lavloftede kældertrappe.

Jeg skynder mig efter ham. Det er for resten ikke, fordi jeg er modig, men bare fordi jeg ikke ved, hvad jeg ellers skal gøre.

Sømanden står midt i lokalet og fylder næsten det hele. Jeg ser hans blik feje over de smeltede sneklatter under det åbne kælder-vindue. Jeg ser ham dreje hovedet og følge de våde fodspor, der fører direkte hen til rejsekisten. Alt pikpakket, jeg stablede oven

på den, er faldet ned. Nu kan der nærmest lige så godt hænge et stort, blinkende skilt over kisten med ordene ”HALLOO! HUN ER HERNEDE!”

Hr. Bløddyhr, der er kommet styrtende for at slutte sig til løjerne, lægger også mærke til alt dette og bliver tomatrød i hovedet af raseri.

”Herbert Lemon, nu har jeg aldrig! Jeg burde ...!”

”Men hvad det er, han burde, finder jeg aldrig ud af på grund af det, som sømanden med bådshagehånden nu gør: Han hæver dens lange spids og borer den med et kvalmende drøn ned gennem rejsekistens låg. Så vrider han den løs og hamrer den atter ned, igen og igen. Låget splittes mere og mere ad for hvert slag, og det flyger med træsplinter. Nu begynder selve kisten at falde fra hinanden. Manden flår resterne af låget op med den hånd, han har i behold, og afslører ...

... ingenting!

Eller måske ikke helt ingenting. Der sidder en meget overrasket udseende edderkop tilbage mellem stumperne. Ved siden af en tophue. Jeg ser til, mens edderkoppens tager flugten, og ville ønske, at jeg kunne gøre det samme. Nu er der kun huen tilbage at kigge på. Det er ganske afgjort den hue, pigen havde på. Men pigen selv er der intet spor af.

Langsomt og med fuldt overlæg spidder manden huen på spidsen af sin bådshagehånd. Så vender han sig og rækker den frem mod mig med et ansigt som en tordensky. På en eller anden måde lykkes det mig at få bugt med falsetstemmen, da jeg rækker hånden ud og forsigtigt tager imod huen.

”Bare hittegoods,” siger jeg. ”Den blev, øhm, afleveret her til morgen. J-jeg har ikke haft tid til at sætte mærkeseddel på den endnu, det er det hele.”

Der er stille et øjeblik. Så brøler bådshagemanden – et højt, ordløst, rasende brøl. Han giver sig til at gennemsøge min kælder med de enorme arme fejende fra side til side. Jeg trækker mig baglæns hen til trappen, mens manden går bersærk i forsøget på at finde pigen, så tasker og frakker og hatte og glemt habengut af enhver art – heriblandt ting og sager, der må have ligget uforstyrret hernede i umindelige tider – flyver om ørerne på mig. Men han finder ikke nogen.

Hun er forsvundet.

VIOLET PARMA

DET ER SENERE PÅ DAGEN, og bådshagemanden er gået sin vej. Det samme er hr. Bløddyhr, men ikke uden først at sige: ”Bare vent, til nådigfruen hører om det her.”

Jeg samler en stump træ op fra gulvet. Det er et stykke af rejsekisten. Jeg kommer til at savne den gamle kasse – den har stået her, så længe jeg kan huske. Der kommer sikkert aldrig nogen og spørger efter den nu, men jeg hader alligevel, når ting sådan går tabt for altid.

”Hallo?” siger jeg, så højt jeg tør, og ser mig omkring. ”Er du der?”
Stilhed.

Jeg baner mig vej hen til vinduet. Jeg burde lukke det – der er iskoldt herinde nu – men jeg beslutter mig for at lade det stå ganske let på klem. Sneen udenfor er blevet afløst af en snigende havgus, der smyger sig forbi vinduet i lodrette faner. Som spøgelse.

Hun er helt og aldeles forsvundet, og det kan man ikke bebrejde hende. Men jeg lægger alligevel tophuen i vindueskarmen, så man kan se den, bare for en sikkerheds skyld.

Jeg begynder at rydde op, men det er trist at se alle de stakkels glemte sager kastet sådan omkring, og jeg synker snart gnavent ned

i min lænestol. Det er alligevel for sent at gøre arbejdet ordentligt nu. Jeg kigger på det lille vindue i min kamin og ser, at min første brændeknude flammer lystigt. Med arbejdet som hittegodsforvalter her på stedet følger der blandt andet egen kamin og en favnfuld brænde om dagen. Hr. Bløddyhr misbilliger det naturligvis, men han må bare finde sig i det, for sådan var det, da nådigfru Kraken overtog hotellet, og sådan bliver det nok ved med at være. Hun siger, at det er for at sikre sig, at de glemte sager er tørre og parat til at blive afhentet, så gode, som den dag de blev fundet. Og det betyder, at jeg har det nogenlunde lunt hernede vinteren igennem, og flammerne i det lille vindue flækker muntert og beroligende, og ...

”Har du tænkt dig at sidde der og snorke hele natten?” spørger en stemme, og jeg vågner med et sæt.

Pigen sidder på den anden side af kaminen med tophuen i hænderne. Hun hæver det ene øjenbryn. Jeg ser sikkert tåbelig ud, mens jeg forsøger at rette på kasketten – elastikken har viklet sig om mit ene øre.

”Hvor længe har du siddet der?” spørger jeg og noterer mig, at kældervinduet nu er lukket helt.

Pigen trækker på skuldrene, og nu får jeg for første gang tid til at se ordentligt på hende. Hun har mørkebrune øjne i et lysebrunt ansigt og en masse krøllet hår, der stritter uregerligt til alle sider. Hun er vist på alder med mig, altså sådan cirka tolv, men eftersom min egen alder er ret cirka-agtig, er det svært at være sikker. Hun har et skarpt og muntert glimt i de klare øjne, som hun sidder der og betragter mit forsøg på at greje hende.

Hun har en alt for stor frakke på, og jeg genkender den som en af mine fundne sager. Hendes sko er hendes egne, men egner sig helt klart ikke til vinterbrug, og desuden er de gennemblødte.

Jeg lægger mærke til, at ilden er ved at dø hen, så jeg propper en brændeknude mere ind.

”Er du en ...?” begynder jeg, men hun ryster på hovedet, så jeg forsøger igen. ”Hvad så med ...?” Men hun ler bare.

”Nej, ingen af delene,” siger hun. ”Jeg er ikke nogen tyv, og jeg er bestemt ikke en af hotellets gæster.”

Jeg ser nok lidt forvirret ud, for hun smiler.

”Men jeg ved, hvem du er,” siger hun. ”Du er Herbert Lemon, den berømte hittegodsforvalter på Hotel Nautilus.”

”Berømte?”

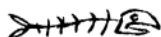
”I hvert fald i mine øjne. Jeg er rejst flere hundrede kilometer bare for at møde dig, Herbert ...”

”Herbie,” siger jeg og opgiver at få kasketten til at sidde ordentligt. I stedet tager jeg den af.

”... For jeg tror, at du er den eneste i verden, der kan hjælpe mig.”

”Virkelig?” spørger jeg og klør mig i nakken. ”Hvorfor det?”

”Fordi jeg er bortkommen,” siger hun. ”Og jeg vil gerne findes igen.”

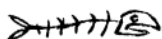
Der går mange sære historier om Hotel Nautilus, men der er særligt en, jeg nok bør fortælle dig nu. Den fandt sted for tolv år siden, hvilket var et par år, inden jeg selv kom hertil, så jeg er ikke ligefrem noget øjenvidne. Den handler om et spædbarn, som blev fundet på hotellet, efterladt af forældre, der selv var pist forsvundet, og om sære lys nede ved vandet, om politifolk, der ledte overalt. Man fandt to par sko, tilhørende en mand og en kvinde, stillet pænt på havnemolen side om side. Og to sæt fodspor i sandet fra havnemolen og ned til havet.

Det er en trist historie.

Der var også andre spor i sandet – sære mærker, som om noget med luffer havde slæbt sig op af vandet. Men tidevandet kom skylende, inden nogen nåede at tage et ordentligt foto af dem, og den del af historien blev ikke nævnt i aviserne.

Faktisk er det her nærmest slet ikke en historie længere, snarere et sagn. Ham, der var hittegodsforvalter før mig, var indblandet for en kort bemærkning, men et spædbarn er jo ikke ligefrem noget, man kan sætte en mærkat på og stille på en hylde i en hotelkælder, så hun blev hentet af nogen og aldrig set siden.

Indtil nu ...

”Okay, nu standser jeg dig lige,” siger jeg til pigen, for jeg tror, jeg ved, hvor hun vil hen. ”Selv hvis du er det sagnomspundne barn, der nu er blevet stor, kan jeg virkelig ikke se, hvad jeg kan hjælpe med. Jeg tager mig bare af bortkomne *ting*. Ikke bortkomne personer. Du har brug for en ... en detektiv eller sådan noget.”

”Men er det ikke dit job at finde de bortkomne tings ejermænd? Hvordan bærer du dig ad med det?”

”Tja, altså, nogle gange er der spor at gå efter ...”

”Nemlig! Spor,” siger hun. ”Du *er* detektiv. Og jeg er et spor, du kan gå efter.”

Jeg læner mig tilbage i stolen og lægger armene over kors. ”Det er ikke sådan, det fungerer. Når jeg siger ’spor’, mener jeg adresse- og navnemærkater. Eller telefonnumre, folk ridser ind på undersiden af deres kuffert. Har du et telefonnummer ridset ind på undersiden? Nej? Så er der ikke meget at gøre.”

”Men jeg har det her,” siger pigen, og hun stikker hånden ned i sin flossede trøje og fisker et sammenfoldet postkort frem, som hun bærer i et bånd om halsen. Hun tager det af og rækker mig det.

På den ene side er der et billede af en abe med høj hat. En chimpanse måske? Men ikke en almindelig abe, for den har en underkrop som en fisk. På bagsiden er der trykt en række bogstaver og tal.

Jeg skæver til pigen, for det her er noget, jeg kan genkende. Men jeg er ikke parat til at fortælle hende det endnu, hvis det nu skulle sætte gang i hele den der detektiv-ting igen.

”Jeg lå i min tremmeseng, da de fandt mig,” siger pigen. ”For tolv år siden, altså, i et af værelserne på hotellet her. Det må du da vide noget om, Herbert.”

”Kald mig nu bare Herbie,” siger jeg og rækker kortet tilbage til hende. ”Det er kun hr. Bløddyhr, der kalder mig Herbert.”

”Hvem er hr. Bløddyhr?”

”Det er den skrækkelige mand, der sparker dig ud i sneen, når han finder dig hernede. Og sikkert mig også.”

”Mener du ikke, *hvis* han finder mig?”

”Øhm, han har allerede næsten fundet dig én gang,” siger jeg. ”Og takket være dig blev min kælder raseret af en eller anden hæs lig fyr med en krog der, hvor den ene hånd skulle sidde. Så jeg holder mig til ’når’.”

Hun ser bestyrtet ud.

”Så du vil altså ikke tage min sag?”

”Sag? *Sag?*” Jeg ryster vantro på hovedet. ”Jeg har jo sagt, at de eneste sager, jeg tager mig af, er *glemte* sager. Men du kan blive her i nat. Det er hundekoldt udenfor ...”

Hun lyser op i et strålende smil.

”... Men jeg tager mig ikke af din slags sager, og jeg kan ikke se, hvordan jeg skal kunne hjælpe dig.”

”Jeg hedder for resten Violet,” siger hun og griber min hånd og rusker den godt og grundigt. ”Violet Parma. Og jeg ved bare, at hvis der er nogen, der kan hjælpe mig, så er det dig, Herbie.”

Det er, som om hun ikke har hørt et ord af, hvad jeg har sagt! Jeg ser til, mens hun smutter ud af sine tåbeligt tynde sko og stiller dem ved kaminen. Udenfor er det holdt op med at sne, og isen har lagt sig i blomster på vinduesruden. Jeg har lyst til at spørge hende om bådshagemanden. Jeg har lyst til at spørge hende, hvor hun har været i alle de år. Så spekulerer jeg på, om hun er sulten, denne Violet Parma, men da jeg endelig får åbnet munden for at spørge, er hun allerede faldet i søvn på en bunke frakker.

Jeg sidder netop og overvejer, om jeg ikke selv skulle tage og gå i seng – jeg har en sammenklappelig briks hernede – da der lyder et højt *ding ding* oppe fra min skranke. Det er så uventet på denne tid af aftenen, at jeg hopper næsten en halv meter i vejret. Så lister jeg på tåspidserne op til mit aflukke, men der er ingen. På skranken ligger en sammenfoldet seddel adresseret til hittegodsforvalteren på Hotel Nautilus. Eller med andre ord: til mig.

Jeg åbner beskeden.

Kære Herbert Lemon

Vær så venlig at komme op til mine gemakker med det samme.

Venlig hilsen

Nådigfru Kraken

Jeg gør en synkebevægelse. Jeg kan ikke gøre for det. Nådigfruen byder ikke folk på besøg uden videre. Hotellet er gammelt, men

kører som en velsmurt maskine, og gamle Bløddyhr leverer al den smørelse, der er brug for, og lidt til. Enhver – fra hotelchefen selv og ned til den mest forskræmte stuepige – kender sin plads og drejer rundt om hvert sit tandhjul i det store maskineri.

Eller bliver fjernet og erstattet.

”Bare vent, til nådigfru Kraken hører om det her,” sagde hr. Bløddyhr tidligere.

Det ser ud til, at hun allerede har hørt om det.

Min hånd ryster en smule, da jeg stiller LUKKET-skiltet op på skranken. Jeg kaster et blik over mod receptionen – der er tomt her så sent på aftenen – og får et glimt af mig selv i et af de ældgamle spejle. Jeg retter på min uniformsjakke – i dybeste marineblå og med en dobbelt række messingknapper – og stopper så mange af mine pjuskede lyse hårtjavser op under kasketten, som jeg kan. Jeg forsøger at lade være med at tænke på, at det her måske er sidste gang, jeg får lov til at bære den.

Så sætter jeg kursen mod hotellets fornemme messingelevator.

